

„Baggrunden for lovforslaget er ønsket om at kunne foretage *en væsentlig udvidelse af Danmarks indsats på dette felt*. Den politiske udvikling i de sidste år — ikke mindst frigørelsen af de mange nye stater i Afrika — har gjort det klart, at *de mere velstående lande må bidrage til de tilbagestående landes udvikling* såvel teknisk, humanitært som økonomisk. Behovet for hjælp på disse områder er umådeligt og bliver større for hver dag. Samtidig har *velstanden her i landet* nu nået et niveau, hvor vi bør have råd til i stigende grad at beskæftige os med de vældige problemer, som de mange mindre heldigt stillede mennesker i andre dele af verden er stillet over for, og som de seneste års udvikling såvel i det mellemfolkelige samarbejde som i transport- og kommunikationsmidler har bragt os i nær berøring med. En forstående og fremsynet tilrettelæggelse af forholdet til udviklingslandene vil måske blive denne og de kommende generationers største udenrigspolitiske problem. Hjælpen til udviklingslandene må derfor tillægges en stadig stigende betydning i den mellemfolkelige politik. Denne hjælp er et af de vigtigste midler til efterhånden at skabe *en mere ligelig fordeling af goderne i verden* og sikre en mere stabil og rolig udvikling henimod en højere levestandard for alle folkeslag. En forøgelse af denne bistand med henblik på at opnå bedre levevilkår for de store dele af verdens befolkning, der i dag lider nød, vil være en af de måder, hvorpå Danmark i de kommende år vil kunne bidrage til en varig sikring af verdensfreden.

Begrebet „udviklingslande“ dækker over lande på vidt forskellige udviklingsstrin og med helt forskellige problemer på politiske, økonomiske, sociale, tekniske og andre områder. Men for flertallet af disse lande gælder, at levestandarden er meget lav, samtidig med at mange af dem råder over store naturrigdomme, som ikke kan udnyttes på grund af manglende teknisk kunnen. Udviklingslandenes egne hjælpemidler vil, hvis de anvendes effektivt, kunne danne grundlaget for en mere almen velstandsforøgelse i disse lande, som på længere sigt vil komme os alle til gode bl. a. i form af øget samhandel.

Især på det økonomiske område står udviklingslandene imidlertid over for meget store vanskeligheder. De fleste af disse lande er råvareproducerende. Bytteforholdet mellem råvarer og industrivarer har i de senere år udviklet sig stærkt til ugunst for udviklingslandene. Medmindre konjunkturerne ændrer sig, kan denne udvikling på kort sigt kun brydes ved en international økonomisk politik, som stabiliserer råvarepriserne, og som fjerner de eksisterende hindringer for handelen med råvarer. Men en sådan politik må suppleres med en direkte hjælp til udvikling af disse landes egen økonomi.

En sådan hjælp skal i første række være en *hjælp til selvhjælp*, idet det er en væsentlig forudsætning, at udviklingslandene selv bidrager, bl. a. ved at tilvejebringe en effektiv administration og ved at skabe samfundsinstitutioner — også på uddannelsesområdet — som svarer til det lokale miljø og behov. Selv om det naturligtvis må